

วันอาทิตย์ มหาทรมาน ปี A

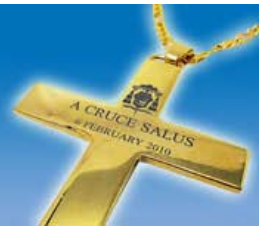
(วันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 2014)

พี่น้องที่รัก คงจะไม่มีใครคิดว่าประชาชนที่ต้อนรับพระเยซูเจ้าอย่างยิ่งใหญ่ราวกับว่าพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ระหว่างการเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างสง่า จะหันกลับมาต่อต้านพระองค์ได้อย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ นั่นคือ เพียงไม่กี่วันต่อมาเท่านั้นเอง และยิ่งเรียกร้องให้ตรึงกางเขนพระองค์ พร้อมกับปล่อยนักโทษออกจากรรจ้อย่างบาร์บัสให้เป็นอิสระอีกด้วย การให้ร้องต้อนรับพระเยซูเจ้าของพวกเขาเป็นเพียงผิวเผินเท่านั้น บางคนอาจเห็นเพื่อนให้ร้องก็ให้ร้องตามไปด้วย พวกเขาอาจไม่รู้และไม่เข้าใจว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นเสียด้วยซ้ำไป เข้าตำราที่ว่า“เพื่อนพาไป”ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

เป็นเรื่องง่ายที่เราจะเป็นเหมือนประชาชนเหล่านั้นที่ต้อนรับพระเยซูเจ้าอย่างเต็มอกเต็มใจและต่อมาก็ตัดสินประหารชีวิตพระองค์ด้วยการทำบาป และเป็นเรื่องง่ายเช่นเดียวกันที่เราจะเป็นส่วนหนึ่งของคริสตชนที่ได้รับศีลมหาสนิทและศีลกำลัง แต่มีคริสตชนที่รับศีลศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองประการนี้แล้วก็คนที่เสียสละเวลาและภารกิจอย่างอื่นมาพบพระเยซูเจ้าในมิสซาทุกวันอาทิตย์ ? ในเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระทรมานของพระเยซูเจ้าประชาชนไม่ได้อยู่เคียงข้างพระองค์ในเวลาที่พระองค์ต้องการการสนับสนุนจากพวกเขามากที่สุด พวกเขาละทิ้งพระองค์ไปอย่างไม่มีเยื่อใย พวกเขาไม่ได้ไปที่เชิงกางเขน มีเพียงพระนางมารีย์ นักบุญยอห์น และสตรีไม่กี่คนเท่านั้นที่อยู่ที่นี่กับพระองค์จนถึงวินาทีสุดท้าย

ในระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้าย นักบุญเปโตรได้สัญญาว่า “แม้ทุกคนจะทอดทิ้งพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ทอดทิ้งพระองค์เลย”(มธ26:33) และ “ถึงแม้ข้าพเจ้าจะต้องตายพร้อมกับพระองค์ ข้าพเจ้าก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย ” (มธ26:35) แต่ต่อมาอีกไม่กี่ชั่วโมงในวันเดียวกันนั้นท่านก็ปฏิเสธพระองค์ถึงสามครั้ง ท่านเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วและหันหลังให้พระองค์เมื่อท่านเผชิญหน้ากับแรงกดดันมากๆ ท่านอาจจะคิดอย่างที่ท่านได้สัญญาไว้ในตอนนั้นจริงๆ แต่เมื่ออันตรายกำลังมาถึงตัวท่าน ท่านตัดสินใจเอาตัวรอด แทนที่จะอยู่เคียงข้างพระอาจารย์ของตน

เราหลายคนที่อยู่ที่นี่อาจเคยสัญญากับพระเยซูเจ้าว่าจะซื่อสัตย์ จะอยู่เคียงข้างพระองค์ จะยึดมั่นและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์อย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อการทดลองมาถึงเรา ซึ่งอาจอยู่ในรูปแบบของความทุกข์ยากลำบาก การสูญเสียเกียรติยศชื่อเสียงหรือแม้แต่ชีวิตของเราเอง เราเผชิญหน้ากับสิ่งต่างๆ เหล่านี้อย่างไร ? เรายอมแพ้ต่อแรงกดดันเหมือนเปโตร หรือว่าเรายังคงยืนหยัดต่อสู้และอยู่เคียงข้างพระเยซูเจ้าได้เชิงกางเขนเหมือนพระนางมารีย์ นักบุญยอห์น และสตรีบางคนหรือ

เปล่า? นักบุญเปโตรได้ยินเสียงไก่ขันหลังจากที่ท่านได้ปฏิเสธพระเยซูเจ้าสามครั้ง แล้วท่านสำนึกผิดและกลับใจ (มธ 27:74) แต่โลกของเราอาจล้าเข้าไปในบาปและจมปลักอยู่ในนั้นลึกมากจนกระทั่งเราไม่ได้ยินแม้แต่เสียงมโนธรรมของตนเองเมื่อเราทำบาปก็ได้

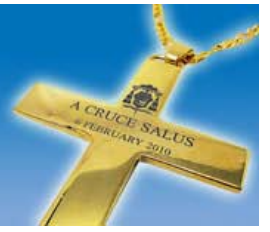
เมื่อเราได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระทรมานของพระเยซูเจ้า เรารู้สึกอย่างไร ? มีคนสัมภาษณ์เด็กหนุ่มคนหนึ่งว่า “คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับคนที่กำลังชมภาพยนตร์เรื่อง ‘พระทรมานของพระคริสตเจ้า’ (The Passion of the Christ) แล้วไม่ร้องไห้?” เด็กหนุ่มคนนั้นตอบทันทีว่า “เขาต้องเป็นคนใจแข็งกระด้างมากหรือไม่เขาต้องเป็นคนที่มึนงงใจชั่วร้ายจริง ๆ ” เมื่อเขากำลังชมภาพยนตร์เรื่องนี้ เด็กหนุ่มคนนั้นร้องไห้และสะเทือนใจมากจนกระทั่งเขาไม่สามารถเข้าใจว่าทำไมคนอื่นไม่ร้องไห้ออกมาเหมือนเขาขณะกำลังชมภาพยนตร์ที่น่าสะเทือนใจเรื่องนี้ พระทรมานของพระเยซูเจ้าทำให้เราสะเทือนใจเพราะพระองค์ทรงประสบกับความทุกข์ยากลำบากอย่างแสนสาหัส อันที่จริง ในบทอ่านที่หนึ่ง ประกาศกอิสยาห์ได้ทำนายถึงพระทรมานของพระองค์ไว้ก่อนหน้านี้อีกว่า “ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ตัดทอนสิ่งใด ไม่หันหลังหนี ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้โบยตีข้าพเจ้า และหันหน้าให้แก่ผู้ที่ตีเรา ข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่ได้ปิดหน้าเพื่อหนีความสับสนประมาทและการถ่มน้ำลายรด” (อสย50:5-6)

พระทรมานของพระเยซูเจ้าทำให้เราสะเทือนใจ เพราะเราแต่ละคนมีส่วนทำให้พระองค์ต้องรับทุกข์ทรมานเช่นนั้นด้วยเหมือนกันเราต้องตระหนักว่าไม่ใช่บรรดาหัวหน้าสมณะและเหล่าทหารโรมันที่เหยียดหยามเท่านั้นที่นำความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสมาสู่พระองค์ แต่เป็นบาปของเราแต่ละคนด้วย สำหรับพระเยซูเจ้า ไม่มีอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต พระองค์ทรงอยู่เหนือกาลเวลา เราคงจำดีพจน์ของปีปิติมหากาจารย์ที่ว่า “พระเยซูคริสตเจ้าทรงเป็นองค์เดียวเสมอ ทั้งอดีต ปัจจุบัน และตลอดไป” (ฮบ 13:8) เพราะฉะนั้น ทุกครั้งที่เราทำบาปผิดต่อพระเจ้าหรือเพื่อนมนุษย์ เรากำลังตรึงพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ ทุกครั้งที่เราได้ยินเรื่องเล่าเกี่ยวกับพระทรมานของพระเยซูเจ้า เราควรหันหนีจากบาปและกลับมามาคืนตัวกับพระเจ้า นี่แหละคือเหตุผลอันหนึ่งที่เราต้องรับศีลออกบาป ซึ่งเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์แห่งการคืนดีระหว่างสัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์ พระทรมานของพระเยซูเจ้าเผยแสดงให้เราทราบว่าเราแต่ละคนเป็นคนบาป เป็นผู้ตรึงพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขน และในศีลออกบาปเรากลับมาหาพระองค์อีกครั้งหนึ่งและขอพระเมตตาจากพระองค์ สิ่งหนึ่งที่เรควรจำไว้เสมอคือ ทุกครั้งที่เราสำนึกผิดและกลับใจ เราแต่ละคนจะได้รับการให้อภัยจากพระเจ้าผ่านทางพระทรมานของพระเยซูเจ้า ประกาศกอิสยาห์ทำนายถึงเรื่องนี้ว่า “รอยแผลที่ถูกโบยตีของพระองค์รักษาเราให้หายเป็นปกติ” (อสย53:5)

พี่น้องที่รัก เมื่อใดก็ตามที่เรารู้สึกเจ็บปวด หรือรู้สึกว่าตนเองกำลังถูกทำร้ายโดยสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชีวิตของเราหรือสังคมที่เราอาศัยอยู่ และเราต้องการคำตอบและก ารบำบัดรักษา ลองหันมารำพึง

สังฆมณฑลอุดรธานี
www.udondiocese.org

พระพรหมานของพระเยซูเจ้า แล้วเราจะพบคำตอบที่นั่นเพราะ “รอยแผลที่ถูกโบยตีของพระองค์รักษาเราให้หายเป็นปกติ” (อสย53:5) ขอให้พระพรหมานของพระเยซูเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งการรักษาจิตใจของเราแต่ละคน และให้เราใช้สัปดาห์ศักดิ์สิทธิ์นี้อยู่กับพระองค์ด้วยการรำพึงถึงความหมายของพระพรหมานของพระองค์ พยายามมาพบพระองค์ทุกวันในมิสซาระหว่างสัปดาห์นี้ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**